

6. Kép: Happy is elpihen a véneki fővényen...

III. nap (2017. 07. 12, szerda)

5 órakor arra ébredek, hogy beröföntették valamelyik halászbárka motorját. Később kiderül ez pont az a ladik, aminek kikötőhelyénél táborozunk. Nyújtózkodom egyet és kikászálódok a sátorból beleszippantani az eső utáni friss levegőbe. Tegnap vendéglátónk említette, hogy jól láttam, itt tényleg sok a hal, mégsem horgásznak, mert a meder tele van akadókkal. Reggeli első dobásom annak rendje és módja szerint úgy beakad, hogy mind a gumihal, mind az előke bent marad a folyó fogságában. Nem kísérletezem tovább, inkább szerelek egy új előkét. Közben visszatért a halász és elnézést kér, ha reggel felébresztett. Elbeszélgetek vele. Most csak 4-5 kg. keszeget fogott, de ha nagyobb a víz, akkor az ívás előtt pontyokat is szép számmal talál a hálójában. Emellett nagyobb víznél horoggal fogott idén 30+, hálóval 40+ kg-os harcsát, amelyek ilyenkor a nagy Dunából úsznak fel. Ha maradnánk még egy napot, biztos bekéredzkedtem volna egy halászatra.

Néhány szó még a Mosoni Dunáról, mielőtt elhagynánk azt. Mivel csak 49 kilométert eveztünk Mecsértől, így nem kaphattunk teljes képet. Ennek ellenére a Mosoni Dunát a vadregényes kis folyókhhoz hasonlítanám, torkolathoz közelítve lassuló sebességgel, változó szélességgel. Bőven akad kikötési lehetőség, bár néha kilométerekig nem lehet megállni. A kis faluk közelében megélénkül a parti élet, de nem zavaró, az emberek nyitottak, kedvesek és érdeklődőek. Mindenféle folyami hal megtalálható benne, pár éve rendszeresen telepítenek is. Utunk során több ideális ívó és haltartó helyet láttunk. Ahogy az egy vad folyón lenni szokott, bedőlt fák, belógó ágak, vizet felgyorsító kiszögelések tarkítják, nagy és szabályozatlan kanyarokkal. Vize tiszta, fürdésre alkalmas, bár Győr környékén szennyezettebb. ⁴Folyamkilométer táblák nincsenek a parton, a kilométer jelzéseket régebbi térképeken lehet fellelni. A Pannon RIS alkalmazás is csak az utolsó 24 Km-t jelöli. Kevés a túrázó, mi is csak 1 családdal találkoztunk, akik Győrig jöttek. Hajóforgalom Győr kivételével nincs. Az idén meg nem ismert felső szakasz állítólag még szebb, és néhol elég gyors. De majd egyszer saját szemmel.

A jövőben viszont komoly változások várhatóak a Mosoni Al-Dunán. A vízszint-rehabilitáció ugyanis bekerült a 2014-2020 évek uniós pénzeiből finanszírozott operatív programba, és a kormány máris 19 milliárd forintot rendelt mellé. Ennek keretében a gönyői torkolati műben egy 85 méteres hajózsilip épülhet. A duzzasztómű megépítése több célt is szolgál. Egyrészt stabilizálja a vízszintet, így a két meder közötti szintkülönbségből adódó vízfolyás megszűnik, a Mosoni Duna pedig hajózhatóvá válik Győrig, ami nagy ugrást jelenthet Győr és a kistérség turisztikai fellendülésében. Bár a külföldi szállodahajók nem, de a Mahart flottájában lévő hajók mind fogják tudni használni a zsilip rendszert, bekapcsolva ezzel a vizek városát a Budapest- Pozsony-Bécs hajózási útvonalba. Hogy ez milyen hatással lesz az evezősökre, az még a jövő zenéje marad.

Mikor Csilla felébred, gyorsan összecsomagolom a hálóteret, hogy majd csak a sátrat kelljen lebontani. 9-re – még nyitás előtt – fel is érünk az Aranykertbe. Vendéglátónk valóban elment Józsi bácsihoz tojásért és kolbász zsíron egy isteni tojásrántottát rittyent nekünk. A fimon sör mellett üdítőből is a minőséget tartja. Kedvességére jellemző, hogy sűrű elnézéseket kérve előhossa notebookját, de nem azért hogy magánbeszélgetést

⁴ Folyamkilométer: A folyam vagy a folyó középvezetékén a torkolattól - mint kiindulási ponttól - a vízfolyással ellentétes irányban mért távolság (Rövidítése: fkm)

7. Kép: Az Aranykert öko tava

folytasson Facebookon, hanem fotókat mutasson nekem a két Duna összefolyásáról, és tanácsokat adjon a behajózáshoz. Kiderült, hogy anno szállodahajón szolgált, és onnan a tapasztalat. Gondoltam, hogy Budapest végighajózása mellett ez lesz túránk másik kritikus pontja, ahol már sok túrázót ért baleset. De én se nyeletlen kétévesként vágok majd neki ennek a pár kilométernek, így nincs bennem egy szemernyi félsz sem. Annak, aki viszont még nem rendelkezik elég tapasztalattal én is rutinos kormányost javaslok az átkeléshez. Vendéglátónk szerint kritikus lehet, ha a bósi öblítőcsatornán érkező hajók, nagy ívben akarnak beállni a Gönyűi átrakodóba. Délkeleti szélben például egyáltalán nem tudják koordinálni a hosszú vontatmányokat, így azok kiszámíthatatlan veszéllyel vannak a túrázókra. Én hasonlóan életveszélyesnek tartom, ha folyásiránnyal ellenkező irányból érkező szél fúj, mert tengeri hullámokká korbácsolja az amúgy sem sima vízfelületet. Bevallom ez is szerepet játszott abban, hogy nem tegnap hajtottuk végre ezt a manővert. Közben kiderül, hogy nagyobb fiamék is pont ebben a táborban töltötték nyolcadikos osztálykirándulásukat. Amíg ő pár hete unalmas helyként említette – otthon felejtette az okostelefont – mi úgy éreztük, hogy a nyugalom szigetére tévedtünk, ahol még napokat

el tudnánk tölteni. Vannak ugyanis azok a helyek, ahol érezni a pozitív energiákat. Így vagyunk a Kacsaszigettel, Velencei tóval, Bakonybéllel, a Börzsönnyel, a Pilissel és például Majkkal, ahová mindig szívesen visszajárunk, és most ezzel az eldugott kis paradicsommal is hasonlóak az érzéseink.

11 körül gyors sátorbontás, és szembesülés, hogy egyik sátorrudunk eltörött. Ezt majd a következő táborhelyen orvosolni kell. A parttól távolodó hajóból már mindkettőnk szívében megfogalmazódik, hogy ide még visszatérünk. Elhaladva a gönyüi rakodó mellett feltárulkozik szemeink előtt a Nagy Duna, mely utunk hátra lévő részében majd a hátára vesz. Közben azt hisszük eleredt az eső, hisz ezernyi burvány jelenik meg a felszínen, de ez a mederből jön. Mai napig nem tudjuk mi okozta.

Csillára már induláskor felkerült a mentőmellény, hogy biztonságérzete fokozódjon. Óvatosan kezdem meg a kihajózást. Ez itt tényleg komoly koncentrációt jelent. Mindenféle forgók, örvények, kőszórások a Duna teljes szélességében. Mindjárt látom, hogy a valahol olvasott tipp, hogy a⁵limánnyal először felfelé evezünk, nem fog működni, mert komoly vízgyorsulás van egy kiszögelésnél, örvényekkel és tajtékzó vízzel. Szerencsére a szél nem fúj, és hajó nem jön, csak megy, de azért még hagyott hátra magából némi hullámot. Ezért a torkolat után a jobb part közelében maradok, folyamatosan figyelve a víz felszínét, amiből érzékelhetem, hogy mi bújik meg a víz alatt. 40 éve járom a Dunát, de ez tényleg sokak szemében a pokol lehet. Én viszont bízom magamban és a hajóban. Érzékelem, hogy mikor kell elindulni befelé a hajózóútba. A víz sodrása viszont nagyon felgyorsul, nincs elég hely, és nincs elég idő, így látom, hogy át kell esnünk egy kőzáráson. Igyekszem minél beljebb kerülni, hogy kevésbé érezzük ennek hatását, de már szabad szemmel látom a mögöttem lévő örvényeket. Bízom a hajóban. Előttünk a szintkülönbség, ami ilyenkor jellemző. Felgyorsulunk, és még gyorsan oda tudok kiáltani Csillának, hogy semmit ne csináljon, evezőt ki a vízből. Abban a pillanatban egy örvény kapja el a hajót és perdíti keresztbe a Duna közepén. A víz jakuzzi szerűen tajtékzik körülöttünk. De az történik, amit vártam. Pillanatok alatt megnyugszik a haragos

⁵ Limány: Visszafolyás. Ha valahol beszűkül a folyómeder, akkor ott a víz sebessége megnő, alatta viszont a part mellett fölfele folyik a víz.

folyam alattunk, ahogy az örvény odébb dob, és immár egyenesbe fordítva Happyt, evezhetünk tovább a hajóárokban, igen jó sebességgel.

Nagyon remélem, hogy átkelésünk leírása, elriasztja a tapasztalattal nem rendelkező túrázót, hogy egyedül neki vágjon ennek a pár kilométernek. Félelmetesnek tűnik, de aki tisztában a Duna erejével és szokásaival, annak nem fog gondot okozni, maximum egy kis adrenalin fröccsöt kap a túrája hátralévő részéhez. Ehhez képest a Pesten való átevezés kismiska lesz, de azért ott is kell majd figyelni.

Gyorsan érünk a Gönyői kikötőbe, ahol partra húzzuk kenunkat a sóderen, hogy az út legnehezebb szakaszát magunk mögött hagyva, egy hideg Krusovicával ünnepeljük teljesítményünket. Itt középkorú holland evezősökkel találkozunk, akik kicsit hosszabb pihenőt tartanak a dunai község partján.

8. Kép: Hátunk mögött a gönyői pokollal

Továbbindulva gyönyörű, és elég gyors az utunk. Félúton Komárom felé megállunk a tiszta vízű főnyes parton egy önfeledt fürdőzésre. A várva várt nagy hajók is elmaradtak idáig, csak egy darab díszes példányával találkoztunk. A terv az, hogy majd Komáromban kötünk

ki egy kis frissítőre és valami harapni valóra. Ha más nem, akkor a Monostori Erődnél biztos találunk valamit. Hát nem... Sőt az első Duna híd (vasúti híd) alatt áthaladva és beérve a kettészakított város központjába nagyon rossz érzések kerítenek hatalmába minket. Kikötni nem lehetet. Ahol esetleg meglehetnénk, ott se tudnak vendéglátóegységet a közelben. Inkább átevezünk a közúti híd alatt is, és menekültünk a Dunára telepedő ipar csúfos látványából. A baloldalon betorkolló ⁶VÁG-ot nem is látjuk a szlovák oldalon parkírozó uszályoktól. A várost elhagyva étlen-szomjan kötünk ki egy kis szusszanóra az utolsó etap előtt.

Sajnálom, mert Komárom és Észak Komárom (Komárno) hányatott, de régi történelme megérne néhány szót, hiszen már a Kelták is jelen voltak területén, majd később a Rómaiak alapították itt igen fontos táborukat és kikötőjüket Brigetio néven. De, a Dunáról élénk táruló látvány ebből semmit nem mutat meg. Olyan, mintha egy ipari kikötőn eveznénk át, és nem egy történelmi városon. Valószínű ennek is betudható, hogy a két Komáromnak fellelhető vízi élete nincs.

Azzal a motivációval indulunk mai utunk utolsó szakaszára, hogy majd Dunaalmáson eszünk egy finom levest, mert emlékeimben egy csárda képe jelenik meg a 10-es főút mellett. Ennek megfelelően húzzuk is erősen a közben megnehezülő vízben, már csak azért is, mert hátranézve egy „istencsapása” követ minket, mélyfekete viharcella formájában. Közben a jobb oldalon szép partok mellett haladunk el Almásfüzitő határában. Kikötnénk egy üdítőre, ha éppen nem menekülnénk. Kimerülten érkezünk Dunaalmásra. Az Által-ér befolyásától kezdjük keresni a táborhelyet. Néhol orrfacsaró bűzre leszünk figyelmesek. Csak nem szennyvíz? –gondoljuk. Végül a hajóállomás alatt találunk menedéket.

⁶ Vág: Szlovákia leghosszabb folyója, Komárnonál folyik a Dunába

9. Kép: Naplemente dunaalmási táborunknál

Jó kis táborhelynek tűnik, de néha a szél erre is elhossa a búzt. A vihar viszont megkegyelmez nekünk. Előttünk a Duna vonalában szétnyílik, nagyobb része Szlovákia felé távozik, a másik pedig a Vértes lábait öntözi. Mi ebből csak a távoli égbolton cikázó villámtevékenységet érzékeljük, illetve a vihar szélének a szele borzolja üstökünket. Amíg én megkezdem a sátorverést, addig Csilla a törött sátorrúddal bajlódik. Az ideiglenes megoldás arra jó, hogy ne feszüljön a sátor, ami így elég csálén áll.

A gőzölgő leves reményében vágunk neki a falu felfedezésének. A parti erdőből kifele botorkálva a bűz egyre erősödik, amikor egy kis patak vágja el az utunkat, a bűz forrása. Fekália mégsem lehet, mert csodálatosan tiszta a vize, a parti kövei hófehérek. Mint kiderül, nem szennyvíz ez, hanem Dunaalmás legnagyobb kihasználatlan kincse, a helyi hévizes források legnevesebbje, a Csokonai múzsájáról elnevezett Lilla forrás, ami már legalább másodszor tört elő Dunaalmás történelmében, de erről majd később. A bűz csupán csak a kénhidrogén illata a levegőben.

A Csárda, amire emlékeztem már az enyészeté, de közelében a Kis-Duna csárda, ahol életre utaló jelekre bukkanunk, köztük az udvaron sepregető tulajdonosra, aki sajnálatát fejezi ki, hogy csak 5 óráig vannak nyitva. Továbbá arról is tájékoztat, hogy Tatabányán van a legközelebbi étterem. Ezt még én is tudom, hogy nem igaz. Így az útszéli gyorsbüfében eszünk valamit, az az én csak ennék, mert a Hot-Dogomat, egyből pofára ejtem, így az a kukában landol. El is ment az étvágyam, ami azt hiszem már a fáradtság és a csalódottság keveréke. Bár belekóstolva Párom ételébe, nem is bánom meg, hogy nem rendelék mást. Utolsó reményként még meglátogatjuk a hajóállomáson található büfét. Bár étele éppen nincs, de minden más rendben. Hulla fáradtan roskadunk le sörünkkel a vízparti padra, ahol rájövünk, hogy valószínű át kell értékelni terveinket és fel kell adni Mohácsról szőtt álmainkat. Én is hajlok arra, hogy Csillának igaza van. A szabadság alatt jó lenne egy kicsit pihenni is, ebben az ütemben ez viszont egy teljesítmény-túra, és már most ki vagyunk. Egymásra se sok időnk marad. Annyi szabadság pedig most nincs, hogy lassabban haladjunk, vagy 1-1 helyen több napot eltöltsünk. Abban maradunk, hogy fáradtan ne döntsünk, majd holnap kitaláljuk, mi legyen. Közben a hidegfront előtt érkezik a zivatar lánc, ami ismét megkegyelmezz és kikerül minket. Így csak gyönyörködünk a tőlünk Északra és Délre az égboltot megvilágító villámjelenségekbe. Olyan ez az egész, mintha egy védett burokban, a természet anyaméhében lennénk.

A várt hidegfront meg is érkezik viharos szél formájában, ami már hajnalban tombolni kezd.

IV nap. (2014.07.13, csütörtök)

Ma én is később kelek, bár hajnalban még kimásztam megnézni, hogy minden rendben van-e. Szerencsére védett táborhelyet választottunk. Csilla nincs jól. Most már biztos, hogy újra kell gondolnunk túránk hátralévő részét, mégsem beszélünk róla. Ez egy új nap. Egy olyan nap, amikor pihenhetünk. Bár oldal hátszél van, egyikünknek sincs kedve vízre szállni ebben az időben. Ekkor még nem tudjuk, hogy ez milyen fontos nap lesz túránk további sorsát illetően. A délelőtti programba annak a bank automatának a felkeresését tervezzük el, amiből mindig kifognak a bankjegyek – tudtuk ezt meg előző este - valamint boltot keresünk, és ennék is valamit. Mint eddig utunk során minden, így az automata is

kegyes hozzánk és kiadja a kért összeget. A boltban alig található áru, de ami nagyon kell, azt megvesszük, közte finom Neszmélyi borokat is. A reggeli friss rétes. Csillának a régi recept alapján főzött vanília fagyival és finom kávéval. Ettől már kezd visszajönni az életkedve.

Kulturporgramként meglátogatjuk a Csokonai-Lilla emlékszobát, ami Vajda Julianna (Csokonai Lillája) lebontott lakóháza helyén épült Művelődési Házban található. Alapból nyitva tartás nincs, de a könyvtár dolgozói szívesen kinyitják nekünk a platói szerelem emlékeiből és néhány néprajzi gyűjtésből álló kiállítást. Nem zavarnak, magunkra hagynak. És ez így jó, hisz kicsit át tudjuk magunkat adni a múltnak és talán érezzük is a költő fejedelem múzsája iránt táplált szerelmét, ami sohasem teljesülhetett be. Valószínű Csokonai nem is járt Dunaalmáson. Komáromban ismerte meg Vajda Juliannát, aki a szegénységben élő költő helyett inkább a „gazdagnak hitt” Lévai István fakereskedő felesége lett, akivel 1798-ban Dunaalmásra kötöztek. Lilla 50 évvel élte túl a költőt, aki haláláig szerette őt. A Múzsza sírja Dunaalmáson ma irodalmi zarándokhely. Nyughelyébe, saját kérésére vele temették Csokonai búcsúlevelét és a Lilla dalok című verses kötetet, ami szintén csak a költő halála után jelenhetett meg. A síremléken sem a lánykori neve, hanem a „LILLA” felirat látható.

10. Kép: Csokonai - Lilla emlékszoba

Még betérünk a kikötői büfébe, ahol a frissítőn kívül telefontöltés volt a cél. Nagy forgalom nem lévén jól el tudunk beszélgetni a hely tulajdonosával, Józival. Sok mindent mesél Dunaalmásról, az emberekről, az egyre fogyó halállományról. Ekmeséli, hogy szemközt a szlovákok miként hasznosítják ugyanazt a hévizet, ami Almáson csak folyik el a Dunába. Megbeszéljük azt is, hogy délután visszatérünk még egy Neszmélyi borkóstolóra.

Táborhelyünkre visszaérve egy kicsit pihenünk, én is borotválkozom végre. Csilla vidám mosásba kezd a hajódeszkán, miközben a tevékenységhez kapcsolódó nótákat énekel. Jó alkalom, hogy kipróbáljuk az új összecukható lavórunkat is. Mindjárt másképpen látjuk a világot.

Délután 4 felé megyünk ebédelni a korán záró csárdába, ami kellemes meglepetést okoz, annak ellenére, hogy volt, aki leakart beszélni róla. Csillának kifejezetten ízlik a juhtúrós sztrapacska, és a házi káposztasaláta is rendben van. Máshol tudtuk meg, hogy egy házaspár vezeti a helyet, ahol jelenleg csak az asszony dolgozhat, mert férje súlyos

betegként nyomja az ágyat. Ráadásul a vendég is nagyon kevés. Így már kicsit érthetőbb minden, és mi is megértőbben ücsörgünk az eklektikus télikertben.

Ebéd után jól esik egy kis séta. Józsi útmutatása alapján elindulunk felfedezni a volt strandot.

A hévízről már szoltam előzőleg. Dunaalmásnak több ilyen forrása van. Egyik a már említett, a táborhelyünkhöz közel csorgadozó Lilla forrás. A kéntartalmú vizére már a török időkben felfigyeltek, a melegvízű forrás mellé medencéket, fürdőházat létesítettek. Ez a víz segítette egykor gyógyuláshoz Pannónia kormányzóját is, Lucius Aurelius Gallust. Erről a komáromi múzeumban kiállított feliratos kő tanúskodik. 1891-ben, a vasút érkezésekor ráépítették a töltést, és a forrás elapadt. Később a töltés másik oldalán, a Duna parton újra felfakadt, és ömlik azóta is vize a folyóba. Almáson a csapokból is ez a víz folyik.

A török fürdőre a 18 században találtak rá, de strandot csak 1887-ben létesítettek, ami a vasútépítés miatt sokat nem üzemelhetett. Ezután építették egy másik forrásra annak a fürdőnek az alapjait, amit most mi is keresünk.

A hajóállomástól északi irányba indulunk el, és a középkori öreg malom romjai után, a vasútállomással szemben rá is lelünk a Weinenger Mátyás által 1900-as évek elején létesített Milleneumi emlékpark és fürdő területére. A strandfürdő 1914-ben nyílt meg a nagyközönség előtt. Egészen a háborúig virágzott a fürdő. Felnőtt és gyerekmedencék,

11. Kép: Hévíz forrás a volt strand mellett

fürdőszálló és hajóállomás épült. 1936-ban a forrást megfúrták és kör alakú betongyűrűbe szorították, növelve a vízhozamot. Mi is e gyűrű mellett készítjük el mementónak szánt fotóinkat, és a lábunkat is bedugjuk a kellemes 20-24 fokos vízbe.

A háború után a fürdő sorsa viszont megpecsételődött. A növekvő bányászati tevékenység miatt a 60-as években ez a forrás is elapadt, és innentől kezdve vezetékes vízzel töltötték fel a medencéket. Egészen 1986-ig a szocialista vállaltok kezelésében lévő park lassan az enyészeté vált, és egy nagy felhőszakadás után, amikor az egyik medence fala bedőlt, már nem üzemelt tovább. Később, 1997-ben ez a forrás is újra feltört, és azóta is növekszik a vízhozama. Tervek ugyan vannak, de befektetőt azóta se találnak e gyönyörű terület hasznosítására. Ez azért is érthetetlen kicsit, mert rengeteg uniós pénz áramlott hasonló fejlesztésekre az országba az elmúlt évek során. Azt hiszem, hogy a község vezetése nem lehet a helyzet magaslatán. Kocsmai pletykák szerint Galambos Lajossal (Lagzi Lajcsi) folytak komoly tárgyalások a hasznosításról, csak hát közbe jött, hogy a mulatós zene atyját hűvösre tették állítólagos áramlopás okán. Így továbbra is megmentőjére vár a település.

Egy halott, szürke kis községben vagyunk, ami adottságai alapján sokkal többre lenne hivatott. A hévízben gazdag település a Gerecse hegység nyugati nyúlványainál és a Duna találkozásánál terül el, egyedülálló természeti környezetben. A falunak irodalmi vonatkozásairól már ejtettem szót, de földrajzi fekvéséből adódóan történelme is gazdag eseményekben és tárgyi emlékekben. Itt találták meg például az az egyedülálló honfoglalás kori temetőt, ahol a halottakat központi tűzhely köré temették. Ez az államalapítás idejére tehető. De említhetnénk azt is, hogy 1606-ban a Zsitvatoroki (Duna túlsópartja) békekötés idején a török csapatok Almáson vertek táborot, és egyes források szerint a 15 éves háborút lezáró békedekrétumot is a bencés kolostor romjai között (ma itt található a református templom) írták alá.

A kis kirándulásunk után következhet a beígért borkóstoló. Szőlősi borokat tesztelünk, aki az év bortermelője lett. Ha minden tételt nem is ismerhetünk meg, a kínált ízelítővel elégedettek vagyunk.

Búcsúzaskor a dunaparti büfé tulajdonosa szomorúan kérdezi: - Most látlak benneteket utoljára? Sajnálattal válaszolunk:

-Igen, holnap korán indulunk.

- Gyertek be reggel egy kávéra, nyugodtan. Úgy is itt vagyok. Ha ég a villany kopogjatok. – invitált Józsi. – s ezt megígértük.

Próbálok pecázni egy kicsit, de újra azonnal beszakadok a kövezésen. Inkább meggyújtom utunk első tábortüzét, ami mindkettőnk lelkének jót tesz. Csillában újra felébred a tettvágy:

-Mi lenne, ha holnap többet mennénk a tervezetnél? Mennyire is van a „Kacsa”?

Azt hiszem ezt még nem veszem teljesen komolyan és éjszaka azon gondolkodom, lehet, hogy tényleg pihenéssel kéne tölteni a túra második felét, ha leérünk Leányfalura.

12. Kép: Szép az élet - Dunaalmás

V. nap (2017.07.14, péntek)

A korai kelésből az lett, hogy én is csak 7-kor ébredek. No de ez se baj. Elkezdünk összepakolni majd Csilla, elindul a beígért kávéért én pedig a boltba üdítőkért. A Lilla

patakat átugorva válnak szét útjaink. Vásárlás után én is csatlakozom Csilláékhoz, ahol még tengerész rummal koccintottunk a sikeres hajózásra. Egész utunkra jellemző, hogy új ismeretségekre, barátságokra tetszünk szert. Így van ez itt is. Ígérjük Józsinak, hogy jó hírért visszük a helynek és nem is mondhatunk mást. Itt minden vízitúrázót szívesen látnak, ha kell a zuhanyzót is szívesen megosztják.

Fél 10 után indulunk útnak a sima vízén. Bár most alaposabban védekezünk a nap ellen, az idő sokkal kedvezőbb az evezéshez. Jó újra úton lenni. A Neszmélyi szigetek 6 km hosszan húzódnak tőlünk jobbra. Mögöttük a Szent Ilona öbölben, az egyedülálló hajó skanzenbe innen nem látunk be. A hely nem csak kiállítás. Van olyan hajó, ami szállásként is működik. Itt találhatóak meg a letűnt korok idejét idéző „Zoltán”; „Neszmély” és „Petőfi” lapátkerekes gőzhajók, az Osztrák-Magyar monarchia idejéből származó „Lajta monitor” hadihajó, valamint első szárnyashajónk a „Vöcsök I.”

Süttőtől kezdve egyre több teher- és szállodahajóval találkozunk. Csilla nem szereti őket, mégis lassan megszokja a jelenlétüket. Felhős az ég, amit annyira most nem bánunk, a levegő ennek ellenére kellemesen meleg. Szlovákiai oldalon, egy sóderzátónynál állunk meg először, Karva falu alatt, Lábatlannal szemben. Az oldalról feltámadó szél kicsit

13. Kép: Pihenő Lábatlannal szemben

aggaszt, mert az elmúlt 1 km-en igen csak megnehezítette az evezést. Elfogyasztjuk a müzli-csoki adagot, majd mozogunk egy kicsit, mielőtt újra bepréselnénk magunkat szeretett Happy-nkbe.

Szerencsére még 1 kilométert sem evezünk, amikor kisimul a víz. Jobb oldalon először Nyergesújfalut, majd Tátot hagyjuk el. A Lassuló Dunán kicsit egyhangúvá válik az evezés, mégis sok szépséget rögzít Csilla telefonjának kamerája. Messziről látszanak a Pilis nyúlványai. Szívem kicsit hevesebben dobban, hisz ez már a szűkebb szülőföldem. No, nem Esztergom, ami hamarosan fel is bukkan előttünk, a messziről minden irányból jól kivehető bazilikával, hanem tágabb környezete. A Pilis, a Börzsöny, a Dunakanyar, Szentendre. Valószínű, ha nem itt születtem volna, akkor is szeretném.

Gyerekkoromban fel sem fogtam milyen szerencsés vagyok, hogy itt élhetek. Aztán felnőttként kerékpárral, gyalog és evezős hajókkal barangolva megértettem minden szépségét. A táj energiái, még mindig képesek lelkem mélyéig hatolni. Pedig 5 éve már csak visszajárok az örök szerelemhez, a Dunához. Itt mindig sikerül elmélyülnöm és más dimenziókba helyezni az élet értelmét a megszokottól.

Közeledünk. Párkánynál a Mária Valéria híd előtt látunk alkalmas sóderes helyet a kikötésre. Meg is állunk, de ez egy privát part. Azért nyújtózkodunk egyet, és abban a reményben, hogy eszünk egy finom levest a Szlovák városkában, visszaülünk a hajóba, és átevezünk a híd alatt. A párkányi partot viszont teljesen felkövezték, megszüntetve a régi komp lejáróját is, így kenuval kikötni nem lehet. Erről a levesről is lemondunk és folytatjuk utunkat. Mindketten tisztába vagyunk vele, hogy innen utunk legszebb tájegységén haladunk majd keresztül, ennek megfelelően próbáljuk is élvezni. Még néhány fotó készül a Bazilikáról, majd baloldaltól a Garam torkolata következik. Ettől kezdve egész Budapestig vagy egyik, vagy mindkét oldalon hegyek omlanak a Dunába, országunk legromantikusabb helyévé téve ezt a szakaszt. Elsőnek balról a Helembai hegység jobbról a Pilis köszönt minket. Mindenfelől gyönyörű táborhelyek, egyelőre üresen.

A 1713 fkm-nél érünk a Helembai szigethez, ahol eredetileg megszállni készültem. Látunk is sok szép táborhelyet. A Helemba-sziget rendkívül gazdag régészeti lelőhely. Az ásatások során őskori földházak, középkori emlékek, egy kisebb Árpád-kori templom és a körülötte elterülő temető, egy érseki nyaraló alapjai, valamint a körülötte lévő gyümölcsöskert

(valószínűleg barackos) nyomai kerültek elő. A sziget – amely a bős–nagygyarosi vízlépcső elkészültével víz alá került volna – jelenleg a Duna–Ipoly Nemzeti Park védőfelügyelete alá tartozik. Jó is van ez így. Itt található a Dunakanyar egyetlen gémtelpe. A szürke gémek mellett kárókatonák, időközönként jégmadarak és kabasólyom is fészkel a szigeten.

Szemben a Kovácspataki üdülőtelepen már találkozunk a vízi élet jeleivel. Egyre többen fürödnek a partján, és partra húzott kenut is látunk. Csillában egyre nagyobb a lelkesedés, így nem kötünk ki, és az igazság az, hogy engem is húz a már az oly jól ismert folyószakasz. Balról torkollik az Ipoly a Dunába. Olyan kicsi a víz, hogyha nem hívom fel erre Párom figyelmét, akkor észre sem veszi. Remélem egyszer közösen is le tudunk rajta jönni. Ezt a rengeteg átemelés nehezíti az Ipolyságtól Ipolytölgyesig.

Utunkat a Szobi révátkelésnél szakítjuk meg. Itt végre hozzájutunk egy hotdoghoz és egy korsó Srtraropramenhez. A korsó számhoz emelése először némi gondot okoz. Ekkor szembesülök vele, hogy már több, mint 45 fkm van kezünkben, és még megyünk tovább. Következő cél a Kisoroszi Szigetcsúcs lenne, ahová várhatóan 7 óra körül fogunk megérezni. Onnan viszont már csak 18 fkm a Kacsasziget..... szóval egyelőre nem tudom mi lesz.

14. Kép: Csilla elszántan a szobi dunaparton

Előttünk a Dunakanyar. A pilismaróti aranypart most is zsúfoltságig megtelt. Szemben a festői Zebegény a Börzsöny lankáival, Szőnyi kifogyhatatlan témáival, amiket vászonra festve ma is megtekinthetünk a műterm-házából kialakított múzeumban. A Dömösi nagy kanyar balján a Remete Barlanggal, jobbról a lombkoronák alatt meghúzódó Rám Szakadékkal a szokásos arcát mutatja. A szűkületen áthaladó nagy hajók a meder egyenetlenségnek köszönhetően törő hullámokat hagynak a felszínen, ami minden irányból jön ilyenkor. A Duna közepén, egy felszínen úszó, nem is kicsi halat látunk. A meglepetéstől be se tudom azonosítani. Nem is értem. Amikor kenunk orra mellette siklik el, csak akkor bukik le a mélybe. A Dömösi révátkelés jelenleg nem üzemel.

Nagymaroson, most nem kötöttünk ki a halasnál, inkább a visegrádi oldalon húzunk tova. A révnél viszont egy irgalmatlan árkádós betonszörny néz velünk farkasszemet. Kutatnom kellett utána, hogy mi akar ez a monstrum lenni. „Nemzetközi kikötőt” épít egy magánvállalkozás, aminek finanszírozására uniós pénzt is igénybe vesz – olvasom az Interneten. Egyből a Felcsúti kisvasút értelmetlensége jut eszembe. Ez is alaposan megosztja a közvéleményt. A zöldek hangja, ami anno meg tudta fúrni az erőművet, most képtelen volt megakadályozni ezt a szörnyűséget. Építünk egy kikötőt újgazdagéknak, akik több kárt tesznek a Dunakanyarban, mintha a vízlépcső megépült volna. Bár ne felejtjük el azt sem, hogy utóbbi építésének félbehagyása is visszafordíthatatlan károkat okozott a Duna természetes mederalakzatában egészen Budapestig. Fokozottan védett értéknek kéne lennie ennek a területnek és a szentendrei Kis-Dunának is. Amíg a Balatonról és a Velencei tóról ki tudták tiltani a motorcsónakokat itt még támogatjuk is a fel-alá száguldozó, vagy éppen gumit húzó tengeri hullámot verő, zenét bömböltető méreg drága játékszereket.

A megszokott (nemzetközi) kikötőben, a Salamon torony és a Fellegvár alatt most is egy szállodahajón szolgálják fel a vacsorát a kirándulásból visszatérő utasainak. Az óriás hajó kényelmesen parkíroz az évtizedek óta üzemelő dokkban.

Rossz érzéseink után, alig várjuk Csillával, hogy beérjünk a kiságba. És, ha már bent vagyunk, akkor miért ne mennénk egészen Leányfaluiig. A szigetcsúcson most is telt ház, már örülök, hogy nem itt táborozunk. Egyik kedvenc községünket, Kisoroszit elhagyva este 7-kor még kikötünk a Dunabogdányi strand homokján, hogy a végcél előtt frissítsük magunkat. Szerelmeknek egy jegeskávét, nekem egy rigót kérünk. Tovább indulva, már

Kedvesem is azt mondja (pedig csak 5 éve jár ide), hogy hazajöttünk. Talán a kis Duna legszebb szakasza a Bogdány és Tahi közötti kicsit vadregényesebb, zátonyokkal tarkított folyó.

Egy csordogáló kenu csapatot előzünk, akik szintén kíváncsiak uticélunkra. Válaszunkat meghalván a hímsovinizmus megnyilvánulásaként tőlem kérdezik, hogy lehet ennyi ideig bírni összezárva a hajóban egy nővel? Egyszerű a válaszom: -nagyon jól.

A Tahi híd előtt motivációként még bekapcsolok egy kis jazz zenét, ami a jó kedven keresztül adott egy kis erőt fáradt izmainknak. És láss csodát: elérjük Leányfalut. A Gombába éppen salsa est van, a vízről rálátunk a hajóállomás árkádjaira. Nem baj holnap mi is bulizunk, hisz időben ide értünk.

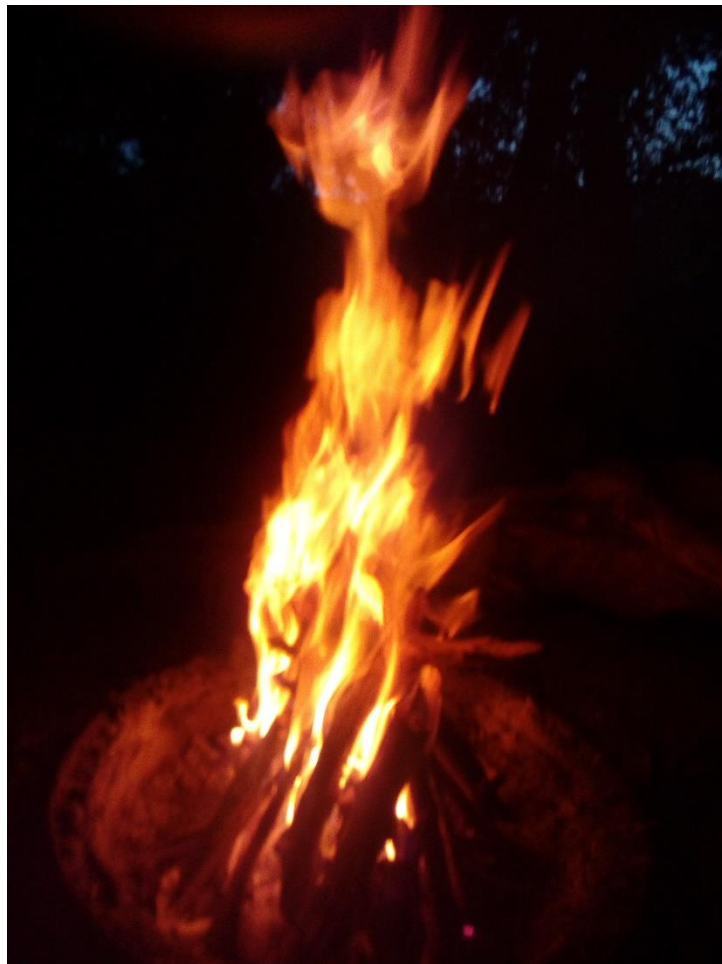
11 óra evezés után $\frac{1}{2}$ 9-kor kötünk ki a Kacsán, Csilla legkedvesebb táborhelyénél. Ezt a kis földdarabot, ami a szabályozás miatt lassan teljesen egybeolvad a Szentendrei Szigettel, már több térképen is „Kacsa Sziget” megnevezéssel tüntetik fel. Hol volt, hol nem volt, nem is olyan régen, amikor Édesapám Karinthy Cinivel üldögélt a sóderes

15. Kép: Kacsa-sziget

partján, és etették a lábuk előtt kóricáló vadkacsákat. Akikből volt akkor bőven, lőtték is vadászok gyakran. Innentől kezdve egymás között, csak Kacsaszigetként emlegették, és ez lassan beivódott a dunai hajósok tudatába.

78 fkm-et evezünk ma, a fáradságot mégis másképpen éljük meg. Én lámpával a fejemen verem a sátrat, míg Csilla fagyújtásba kezd. Fél óra alatt minden meg van. Hiába, jó csapat vagyunk A lobogó tűznél, bár fáradtan, de mégis felszabadultan a teljesítményüinktől, ismét Mohács lebeg a szemünk előtt. Párom is azt mondja, hogy most már ne adjuk fel. Kicsit lehűlt ugyan a levegő, de még egy fürdést rendezünk a csillagos égbolt alatt. Miénk a világ, miénk a pillant, és miénk az élmény, amit már senki nem vesz el tőlünk. A nap zárásaként még melegsünk egy kicsit a kacsaszigeti tábortűz ölelésében.

16. Kép: A kacsaszigeti tábortűz